

«Θεέ μου!» ἀνεφώνησεν ὁ σὶρ Ερρίκος ἀναπηδῶν ἐκ τῆς καθέκλας του. «Τί ἔκαμες, βλάξ; Αὐτὸς εἶναι ὁ μικρὸς κόμης, τὸν ὅποιον ζητοῦν ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸ ἄλλο! Φίλιπτε μικρέ μου, πῶς θὰ δυνήθῃ ποτε νά...»

Αἱ ἀπολογίαὶ τοῦ σὶρ Ερρίκου διεκόπησαν αἰφνης εἰς τὸ μέσον, διότι ὁ Βέρτος, ἐκ τῆς συγκινήσεως, τῆς νηστείας καὶ τῆς κακουχίας ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του λειπόθυμος. Δὲν παρῆλθεν ὅμως πολλὴ ὥρα, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὰς περιποιήσεις, τὰς ὁποίας δολόκληρος ἡ οἰκία τοῦ σὶρ Ερρίκου ἔσπευσε νὰ τῷ προσφέρῃ. «Συγχαρῆσατε τὸν ἀνθρωπὸν σας,» ἐφθυρίσεν ὁ Βέρτος, ἐνῷ ἔκειτο ἐπὶ ἐνὸς τῶν εὐρέων πετσίνων ἀνακλίντρων, περιμένων τοὺς συγγενεῖς του, τοὺς ὁποίους εἶχεν εὐθὺς σταλαῖ ἵππεδς νὰ εἰδοποιήσῃ. «Ἐνόμιζεν ὅτι ἔκαμνε τὸ χρέος του... καὶ παρακαλῶ, θὰ μὲ ἀφήσετε νὰ ἀγοράσω τὸ σκυλάκι;»

Τὸ σκυλάκιον ἐφέρθη εὐθὺς καὶ ὁ Βέρτος τὸ ἔλαβε καὶ ἐξῆλθε νὰ περιπατήσῃ ὀλίγον εἰς τὸν ῥοδόκηπον μὲ τὸν σὶρ Ερρίκον· ἀλλὰ τὰ παιγνίδια τοῦ μικροῦ σκυλιῶ δὲν τὸν διεσκέδαζον, ἐφαίνετο λυπημένος καὶ σκεπτικός.

«Περὶ τίνος σκέπτεσαι, παιδί μου; —» τὸν ἠρώτησεν ὁ σὶρ Ερρίκος, ὅστις ἦτο γλυκὺς καὶ πεπαιδευμένος ἄνθρωπος.

Τὰ χεῖλη τοῦ Βέρτου ἔτρεμον. — «Βλέπω,» ἀπεκρίθη — «ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτε. Εἶναι ὁ τίτλος μου καὶ τὰ χρήματά μου, τὰ ὁποῖα κάμνουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὲ περιποιῶνται. Ὅταν δὲν εἰσεύρουν ποῖος εἶμαι, βλέπετε πῶς μὲ θεωροῦν;» Καὶ δάκρυα θερμὰ ἔρρευσαν κάτω εἰς τὰς παρειάς του.

«Ἀγαπητέ μου μικρὲ,» εἶπε τρυφερῶς ὁ σὶρ Ερρίκος. «Ἐρχεται ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀκόμη καὶ οἱ βασιλεῖς ἀποβάλλουν ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειάν των καὶ κεῖνται γυμνοὶ καὶ ἐστερημένοι ἀπ' ὅλα τὰ πλούτη των. Ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον τότε θὰ τοὺς δώσῃ χάριν νὰ ἀναστηθῶν, δὲν εἶναι ὁ πλοῦτος καὶ ἡ θέσις των, ἀλλ' ἡ πίστις καὶ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἔπραξαν.»

— «Ναί, ἀλλὰ βλέπετε πῶς μὲ περιφρονοῦν, ὅταν δὲν εἰσεύρουν ποῖος εἶμαι;»

— «Δὲν πιστεύω ὅτι ἐκεῖνα τὰ πτωχὰ παιδιὰ θὰ μᾶς εἴπουν ὅτι σὲ περιεφρόνησαν ὅταν ὑπάγωμεν καὶ τοῖς εἴπωμεν τὰ πάντα.

«Κανεὶς ἐξ ἡμῶν δὲν εἶναι τίποτε καθ' ἑαυτὸν, παιδί μου· μόνον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν ζωὴν μας συνάζομεν κανὲν κλωνάριον λεβάντας, — δηλαδὴ πράττομεν κανὲν καλὸν ἔργον, ἢ λέγομεν κανένα καλὸν λόγον — καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀπολαμβάνομεν εὐχαρίστησιν, ὅπως ἐκ τῆς εὐωδίας τῆς λεβάντας. Εἶμαι δὲ βέβαιος

ὅτι τοιαῦτα ἄνθη θὰ συνάξῃς πολλὰ εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς σου.»

«Θὰ προσπαθῶ,» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος σύννους.

Ὑψτω λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔδρεψε δύο κλωνάρια λεβάντας, — τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ τὴν συμπάθειαν, τὰ ὁποῖα, πιστεῦσατέ μοι, ἀξίζουν τόσον ὅσον τὸ μόλυ τοῦ Ὀδυσσεύς. (Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΓΟΡΔΩΝ.

Ἔχετε ἐνώπιόν σας τὴν εἰκόνα τοῦ στρατηγοῦ Γόρδωνος, τοῦ γενναίου Ἀγγλου, ὅστις ἐφρονεῖτο πρό τινας εἰς τὸ Χαρτούμ. Περὶ τούτου ὁλοι βεβαίως ἠκούσατε τότε, ὥστε ἐδῶ θὰ σᾶς εἴπω μόνον περὶ τῆς προτέρας ζωῆς του.

Ὁ Γόρδων ἦτο υἱὸς ἀξιωματικοῦ καὶ εἰσῆλθε πολλὸ νέος εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ἀφοῦ δὲ ἔλαβε μέρος εἰς διαφόρους πολέμους, ὡς λ. χ. τὸν Κριμαϊκὸν, καὶ τὸν Κινεζικὸν κατὰ τινὰ τρομεράν ἐκεῖ ἀνταρσίαν, καὶ ἀφοῦ ὑπηρέτησεν ἐπὶ τινὰ ἔτη εἰς ἄλλα; ὑπηρεσίας καὶ ὡς διοικητὴς τοῦ Σουδάν, ἐστάλη τελευταῖον ἐκεῖ ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως, ἵνα σηκώσῃ ἀπὸ ἐκεῖ τὰς διαφόρους φρουράς, τὰς ὁποίας ἡ Αἰγύπτια καὶ κυβερνήσις εἶχε θέσει — ἀλλὰ δὲν ᾔδυνῆθη, πολλορρηθὲς ἐν Χαρτούμ καὶ ἐπὶ τέλους φρονεθεὶς ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Μαχδῆ, οἱ ὁποῖοι ἐκυρίευσαν τὸ Χαρτούμ διὰ προδοσίας.

Πολλοὶ βεβαίως τὸν ἔκλαυσαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἀλλαχοῦ, συγγενεῖς καὶ φίλοι του, παλαιοὶ τοῦ σύντροφοι καὶ στρατιῶται, ἀλλ' ὀλίγοι θὰ τὸν ἐθρήνησαν περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἀγυιόπαιδας τοῦ Γραῖτσενδ, διότι ὅταν ἐχάθη ὁ Γόρδων ἐχάθη ὁ καλλίτερός των φίλος.

Ὁ Γόρδων δὲν φημίζεται μόνον ὡς ἐπιτήδειος στρατηγός, διότι ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν ἄλλοι ἐπίσης καλοὶ ἢ καὶ καλλίτεροι αὐτοῦ εἰς τὴν στρατηγικὴν, ἀλλὰ κυρίως ὡς στρατηγός, ὅστις ἔκαμνε τοὺς ἐχθρούς του πάντοτε μὲν νὰ τὸν σέδωνται, πολλάκις δὲ καὶ νὰ τὸν ἀγαποῦν· ὁ ὁποῖος ἐζήτει νὰ εὐεργετήσῃ καὶ νὰ ἐκπολιτίσῃ τοὺς ἀγρίους λαοὺς, τοὺς ὁποίους ἐκυβέρνηα, καὶ δὲν ἐφοβεῖτο κανένα κίνδυνον, κανένα ἄνθρωπον, κανένα παρὰ μόνον τὸν Θεόν, εἰς τὸν ὅποιον εἶχεν ὅλας του τὰς ἐλπίδας.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο εὐσεβὴς ὁ Γόρδων μόνον εἰς τὸν πόλεμον, ὅταν εἶχε περισσότεραν ἀνάγκην τοῦ Θεοῦ. Ἐπίστευεν ὅτι ὑπηρετεῖ τὴν πατρίδα ὅχι μόνον πολεμῶν τοὺς ἐχθρούς της, ἀλλὰ καὶ μορφώνων δι' αὐτὴν καλοὺς πολίτας καὶ εὐσεβεῖς χριστιανούς. Ὅταν ἐστάθμευσεν εἰς τὸ Γραῖτσενδ ὡς ἀρχηγός τοῦ Ἐπιτελείου, κατεγίνετο πάντοτε εἰς ἀγαθοεργίας. Συνή-

θροίζε τοὺς λούστρους καὶ τοὺς ἀγυιόπαιδας τῆς πόλεως εἰς σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἤρχετο τακτικῶς καὶ τοὺς ἐδίδασκεν ὁ ἴδιος γεωγραφίαν καὶ ἱστορίαν καὶ ἄλλα μαθήματα, καὶ τοῖς ὠμίλει πολλὴ συμπαθητικῶς περὶ τοῦ φίλου τῶν πτωχῶν, τοῦ Κυρίου ἡμῶν

δρόμου· ὑπῆγαινε δὲ συχνὰ καὶ ὁ ἴδιος καὶ τοὺς διηγεῖτο ἱστορίας περὶ τῶν μαχῶν, εἰς τὰς ὁποίας εἶχε πολεμῆσαι καὶ περὶ τῶν χωρῶν, τὰς ὁποίας εἶχε περιέλθει· μὲ καλὰς δὲ συμβουλὰς καὶ συμπαθητικὸν τρόπον προσεπάθει νὰ τοὺς φέρῃ ὅλους εἰς τὸν εὐθὺν

‘Ο Στρατηγὸς Γόρδων. (Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.)

Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἀπέθανε διὰ νὰ τοὺς κάμῃ ἀγαθοὺς καὶ εὐτυχεῖς.

Ἐκτὸς τοῦ σχολείου τούτου ἐσύστησε καὶ ἀναγνωστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκίνηει τοὺς παῖδας καὶ τοὺς νέους τῆς πόλεως νὰ ἔρχωνται νὰ περνοῦν τὰς ἐσπέρας τῶν ἀντὶ νὰ τρέχουν εἰς τὰς ταβέρνας καὶ εἰς τοὺς

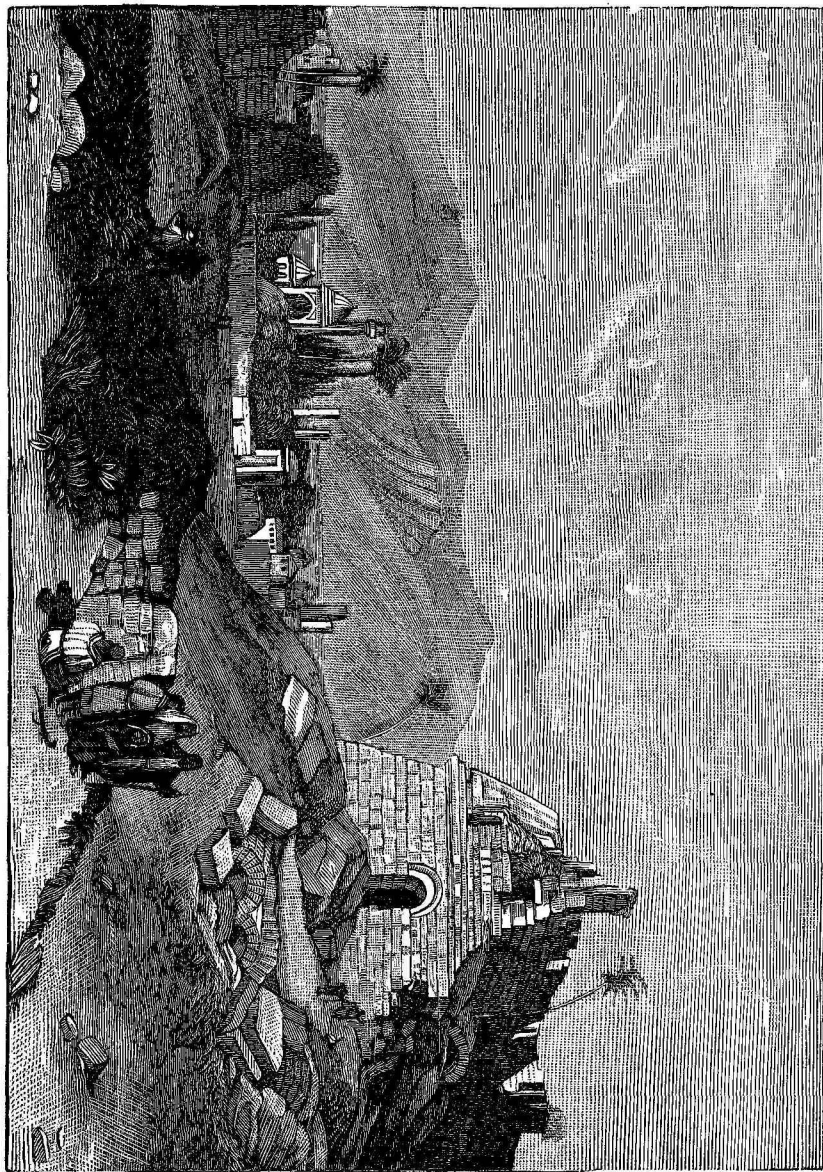
δρόμον τοῦ Θεοῦ. Πολλοὶ νέοι, πολλοὶ παῖδες, οἱ ὁποῖοι ἠρπάσθησαν ἀπὸ τὴν κακίαν διὰ μέσου αὐτοῦ θὰ μακαρίζουν αἰωνίως τὴν μνήμην τοῦ Γόρδωνος, καὶ θὰ διηγῶνται εἰς τὰ παιδιὰ των τὰ καλὰ, τὰ ὁποῖα εἶδον ἀπὸ τὸν καλὸν «καπετάνιον», τὸν φίλον τῶν πτωχῶν.

Ὁ Γόρδων ἦτο μικρὸς τὸ ἀνάστημα, ἰσχνὸς δὲ

καὶ πελιδνὸς τὴν ὄψιν, ἀλλ' ἡ σιδηρὰ του θέλῃσι ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῆς εὐσεβείας τὸν καθίστα τρομερόν, ὥστε διὰ μόνῃς μικρᾶς ράβδου ὠδήγει χιλιάδας εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης.

σχυροτάτων πόλεων τῆς Ἰωνίας. Ἡ θέσις τῆς ἐπ' τῆς παραλίας καὶ πλησίον τοῦ Μαιάνδρου ἦτο ἀξιόλογος διὰ τὸ ἐμπόριον, εἶχε δὲ τέσσαρας λιμένας, εἰς τῶν ὁποίων ἦτο ἄρκετὰ εὐρύχωρος, ὥστε νὰ πλέῃ ὁλόκληρος στόλος ἐντὸς αὐτοῦ. Ἐγείνε λοιπὸν ταχέως

Τοποθεσία τῆς ἀρχαίας Μιλήτου.

Η ΜΙΛΗΤΟΣ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὴν τοποθεσίαν τῆς ἀρχαίας Μιλήτου, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια εἶναι ἐκτετασμένα ὑπὸ τῶν ὑδάτων καὶ τοῦ βροχόρου τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, ὅστις ἐκβάλλει ἀντικρὺ αὐτῆς.

Ἡ Μίλητος ἦτο μία ἐκ τῶν πλουσιωτάτων καὶ ἰ-

ῆ μεγίστη ἐμπορικὴ πόλις τοῦ κόσμου, καὶ ἀπέστελλε τὰ πλοῖά της εἰς ὅλους τοὺς λιμένας τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὅπου καὶ ἐσχημάτισε πολλὰς ἰσχυρὰς ἀποικίας.

Τὸ πολίτευμα τῆς Μιλήτου ἦτο τυραννικόν, ἐνόσω ἔμεινε ἀνεξάρτητος, ἀργότερον δὲ μὲς ἐπλήρωσε φόρον εἰς τὸν Κροῖσον, καὶ μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Λυ-